

Le vindicator

Anton Čechov

Le vindicator

per Anton Čechov

Traduction in interlingua: Onofrio Notarstefano

Illustration: PDPics, Pixabay

Composition: Thomas Breinstrup

Publicate: 2010 con Panorama in interlingua, maio-junio 2010

© 2010 Onofrio Notarstefano e Union Mundial pro Interlingua

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solmente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimate es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permitite citar in recensioni con indication del fonte.

Le vindicator

Fëdor Fëdorovič Sigaev, subito post haber sorprendite le sposa in flagrante adulterio, curreva al boteca de armas Smuks & C., e seligeva un revolver apte a resolver su problema. Su visage exprimeva rage, tristessa e un irrevocabile decision.

«Io sape lo que io debe facer...» ille pensava. «Le bases del familia es ultragate, le honor es in le fango, le vitio triumpha e assi io, como citatano e como homine de honor, debe apparer como vindicator. Io occidera primo illa e le amante, e pois me mesme...».

Ille non habeva ancora seligite le revolver e non habeva ancora occidite alicuno, ma jam imaginava tres cadaveres insanguinate, cranios fracassate, pecias de cerebros, confusion, un turba de otioses, le autopsia... Con le malignitate del homine offendite, ille imaginava le horror del parentes e del publico, le agonia del traitrice, e mentalmente ille jam legeva le articulos de jornales que tractava del dissolution del bases familiar.

Le commisso del boteca, un active persona de typo francese, panciute e con un gilet blanc, poneva ante ille le revolvers, e, surridente respectuosemente, diceva:

«Io vos consiliarea, *monsieur*, prender iste excellente revolver, marca Smith & Vesson. Ultime parola del scientia pro le armas a foco. A triplice functionamento, con extractor, illo colpa a sex centos passos, calibre medie. Io attrahe,

monsieur, vostre attention super le puessa del guarnitiones. Es un arma multo popular, *monsieur*... Cata die nos vende un decena de exemplares pro le uso contra le malfactores, le lupos e le amantes. Iste revolver ha le calibre le plus juste e secur, illo colpa a grande distantia e passa de parte a parte sposa e amante. Re le suicidios, *monsieur*, io non cognosce melior marca...»

Le commisso actionava le revolver, prendeva le mira e fingeva entusiasmo. Reguardante su visage, on poteva pensar que ille, de bon voluntate, se haberea explodite un projectil super le fronte, si ille habeva possedite un revolver de un marca assi eccellente, como le Smith & Vesson.

«E quanto costa isto?» demandava Sigaev.

«Quaranta-cinque rublos, *monsieur*.»

«Uhm!... pro me illo es costose!»

«In tal caso, *monsieur*, io propone vos un altere marca plus economic. Ecce, vole vos vider lo? Nos ha un selection colossal, a precios differente. Per exemplo, iste revolver marca Lefoche costa solo dece-octo rublos, ma... (le commisso faceva un grimasse de dispresio)... ma, *monsieur*, iste marca es obsolete. Illo es comprate ora solo per le intellectuales proletari e le senioras psychopathic. Occider se o occider le sposa con un Lefoche es hodie un signo de mal gusto. Le elegantia recognosce solo le Smith & Vesson.»

«Io necessita ni occider me ni occider mi sposa,» mentiva Sigaev quasi irate. «Io compra le revolver simplemente pro le campania... pro espaventar le fures...»

«A nos non interessa qual es lo scopo de vostre compra,» le commisso surrideva, bassante le oculos modestemente. «Si in omne singule caso nos voleva cercar le ration, *monsieur*, nos deberea clauder le boteca. Pro espaventar le fures le Lefoche non servi, *monsieur*, perque illo ha un sono legier e surde, ma io proponerea vos le revolver Mortimer, apte anque pro un duello.»

«E perque non defiar le a duello?» pensava subito Sigaev. «Ma..., troppo de honor.. Tal bestias se occide como le canes.»

Le commisso, sin cessar de surrider e de garrular, poneva ante ille un cumulo de revolvers. Le plus attrahente e suggestive esseva le Smith & Vesson. Sigaev prendeva in mano un revolver de iste marca, lo regardava stupidemente e se immergeva in su pensatas. Ille imaginava como le arma fracassava cranios, como le sanguine flueva super le tapete e super le pavimento, como le traitrice moriente agitava un gamba... Ma pro su anima disdignate isto esseva vermente pauco. Le imagines sanguinose, le critos lamentose e le horror non le satisfaceva...

«Ecce, io occidera ille e me mesme,» ille pensava, «ma io la lassara viver. Que illa vive in le remorse de conscientia, que illa senti le disprecio de qui es circum illa. Isto, pro un natura assi nervose como le sue, es multo plus tormentose que le morte... »

E ille imaginava proprie funerales: ille, le offendite, jace in le feretro, con un dulce sorriso super le labios, e illa,

pallide, tormentate per le remorsos, seque le feretro como Niobe e non sape como subtraher se al regardos de disprecio a illa lanceate per le turba indignate...

«Io vide, *monsieur*, que a vos place iste Smith & Vesson,» le commissio interrompeva su phantasias. «Si illo sembra costose a vos, que vos permette, io facera vos un disconto de cinque rublos... Comocunque, nos ha altere armas de minor precio.»

Le active persona de typo francese torneava gratiosamente e prendeva ab le planca ancora un dozena de revolvers.

«Ecce, *monsieur*, precio trenta rublos. Illo non es costose, considerate que le cambio ha descendite terribilmente e le tarifas doanal, *monsieur*, augmenta omne hora. *Monsieur*, io jura ante Deo, io es conservator, ma io comencia jam a murmurar! Que vos me excusa, le cambio e le tarifas doanal ha rendite ora le armas a foco comprabile solo per le personas multo ric! Al povres ha remanite solo le armas de Tula¹, e le flammiferos con le phosphoro, ma le armas de Tula es un disastro. Tu tira con un revolver de Tula contra le sposa e colpa te mesme in un scapula...»

Sigaev improviseamente sentiva despecto e dolor pensante que ille haberea morite e non haberea vidite le tormentos del traitrice. Le vengiantia es dulce solo quando il ha le possibilitate de vider su fructos tangibile, ma il non ha gusto a esser in le feretro e non haber conscientia de ulle cosa!

Ille cambiava idea. «Io les occidera, pois io vadera al funerales, io assistera a illo e pois io me occidera... Totevia ante le funerales le policia me arrestara e me sequestrara le arma... Allora assi: io le occidera, illa vivera, io... io durante un certe tempore non me occidera e vadera in prision. De occider me io habera sempre tempore. Le arresto ha iste advantage: durante le inquesta io habera le possibilitate de disvelar al autoritates tote le bassessa de su conducta. Si io me occide, illa, con su natural falsitate e impudentia, me inculpara de toto e le societate justificara su ager e forsan se burlara de me; ma si io vive, allora...»

Post un minuta ille pensava:

«Si io me occidera forsan on me inculpara e on me suspectara de un sentimento meschin... Comocunque perque occider me? Pois, occider se significa esser vil. Allora: io le occidera, illa io la lassara viver e io vadera al processo. Io essera judicate, ma illa debera figurar como teste... Io imagina su confusion, su vergonia quando illa essera interrogate per mi defensor! Le sympathias del tribunal, del publico e del pressa essera certo pro me... »

Ille pensava, e intertanto le commissio poneva le merce ante ille e que il esseva su deber eveliar interesse in le comprador.

«Ecce nove typos anglese recipite solo desde pauc tempore,» ille garrulava. «Ma io adverti vos, *monsieur*, tote iste revolvers pallidi si confrontate con le Smith & Vesson. Dies retro, vos probabilemente ha jam legite isto, un official

comprava ci un revolver marca Smith & Vesson. Ille tirava contra le amante del sposa e, lo crede vos?, le projectil le passava de parte a parte, forava pois un lampada de bronzo, pois un pianoforte e, saltava ab le pianoforte, occideva un parve can e faceva un contusion al sposa. Le magnific effecto face anque honor a nostre firma. Le official es ora in prison... Ille essera certo condemnate al labores fortiate! Nos ha un legislation troppo antiquate; pois, *monsieur*, le tribunal favori sempre le amante. Perque? Isto es simplicissime, *monsieur*. Anque le judices, le juratos, le procurator general e le defensor vive con le sposas de alteres e illes essera plus tranquille si in Russia il habera un marito de minus. Pro le societate il esserea agradabile si le governmento deportava tote le maritos al insula de Sachalin². Oh, *monsieur*, vos non sape qual indignation me suscita le actual corruption del costumes! Amar le femina de alteres es ora acceptate como fumar le cigarretas e leger le libros de alteres. Cata anno nostre commercio pejora, isto non significa que le amantes diminue, ma significa que le maritos accepta lor condition e ha pavor del tribunal e del labores fortiate.»

Le commissio regardava circum se e murmurava:

«Ma de qui es le culpa, *monsieur*? Del governmento!»

«Ir a Sachalin pro un femina immunde, non es un cosa rationabile,» pensava Sigaev. «Si io vadera al labores fortiate, isto dara le possibilitate a mi sposa de maritar se un secunde vice e de deciper le secunde marito. Illa triumphara...

Alora io facera assi: io la lassara viver, io non me occidera e

ille... anque ille io non occidera. Il besonia excogitar qualcosa plus rationabile e plus efficace. Io les punira con mi disprecio e facera un scandalo con un processo de separation... »

«Ecce, *monsieur*, un nove typo,» diceva le commisso, monstrante un nove dozena de revolvers. «Que vos admira, per favor, le original mecanismo del clausura... »

A Sigaev, post su decision, le revolver non serviva plus, ma le commisso, sempre plus inspirate, continuava a poner ante ille su merce. Le marito ultragiante sentiva vergonia que le commisso pro su culpa se habeva inutilmente fatigate, inutilmente enthusiasmate, e habeva inutilmente surridite e perdit tempore...

«Ben, in tal caso...» ille murmurava, «io retornara pois... o io facera venir qualcuno.»

Ille non videva le expression del visage del commisso, ma, pro attenuar un pauco le molestia, ille sentiva le necessitate de comprar qualcosa. Ma que comprar? Ille reguardava attentivamente le parietes del boteca, cercante qualcosa a bon mercato e stoppava su reguardo super un parve rete verde appendite presso le porta.

«E isto... isto que es?» ille demandava.

«Es un rete pro le chassa del qualias.»

«E quanto costa illo?»

«Octo rublos, *monsieur*.»

«Que vos lo impacca pro me... »

Le marito offendite pagava le octo rublos, prendeva le

rete e, sentiente se ancora plus offendite, exiva ab le boteca.

¹*Citate russe, famose per su fabrica de armas a foco.*

²*Insula utilisate como loco de imprisonmento.*